

†

Zalig aandenken aan Zeer eerwaarde Heer
DENIS DE MULDER
Erekanunnik van het kathedraal Kapittel
te Gent.

Pastoor-Deken emeritus van Dendermonde.
Lid van de Derde-Orde van Sint Franciskus.
Ridder in de Kroonorde.

geboren te Steenhuize-Wijnhuize op 10 april 1872, priester gewijd te Gent op 8 juni 1895, onderpastoor op de primaire kerk te Sint-Niklaas-Waas (19 juli 1895), proost te Melle-Vogelhoek (10 mei 1907), pastoor te Kruikeke (21 februari 1916), pastoor-deken van Dendermonde (20 mei 1921), erekanunnik van Sint-Baafskathedraal (19 december 1946), nam ontslag als pastoor-deken en werd directeur van de Zusters van de H. Vincentius à Paulo te Wichelen (25 april 1949), nam ontslag als directeur op 30 september 1957; godvruchtig in de Heer ontslapen te Oudenaarde op 1 december 1958, gestorvt door de genademiddelen van Onze Moeder de H. Kerk en de pauselijke zegen in articulo mortis.

Kanunnik De Mulder was een wijs en godvruchtig priester. Zijn leven was gekenmerkt door geest van geloof en mannelijke vroomheid. Hij was een man van gebed.

Zonder omhaal van woorden, maar edelmoedig en trouw vervulde hij de taak die hem was opgedragen. Te Sint-Niklaas, te Melle-Vogelhoek, te Kruikeke - waar hij de kerk heeft verbouwd en vergroot -, te Dendermonde, waar hij gedurende achtentwintig

jaar als pastoor-deken in dienst van God en de mensen heeft gewerkt, was hij een toonbeeld van stiptheid. Regelmatig bezocht hij de parochianen aan huis. Hij was er de steun van de zieken. Voor priesters, religieuzen en leken was hij een wijs raadsman, voor zijn onderpastoors een begripende vader, die wist aan te moedigen. Het kristelijk onderwijs lag hem na aan het hart: onder zijn beleid werd te Dendermonde de Vrije Vakschool opgericht. Elke week zagen de kinderen de rijzige gestalte van hun pastoor-deken in de klassen verschijnen. Hij was eenvoudig en moedig. Dit bleek vooral tijdens de eerste dagen van de tweede wereldoorlog, toen over de stad Dendermonde de bedreiging van de verwoesting hing. Hij werkte, niet om te behagen aan de mensen, maar aan God. Nooit trad hij op met vleitaal, noch met hebzuchtige bedoelingen.

Zijn laatste levensjaren, die hij als directeur te Wichelen en als rustend priester te Oudenaarde doorbracht, heeft hij benut om veel te bidden en zijn ziel door schoon gedragen lijden te laten louteren.

Beminde familieleden, beste confraters in het priesterschap, dierbare oud-parochianen, en vooral U die mij gedurende mijn ziekte vol toewijding hebt bijgestaan, van harte dank ik U. Met aandrang vraag ik U tot lafenis van mijn ziel te willen bidden. Tot weerziens bij de Heer.

H. Hart van Jezus, ik vertrouw op U.

Moeder van barmhertighe'd. bid voor ons.

De familie bedankt.